

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBScripció

Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

LA POR A CAL BARBER

—Em sembla que hi ha massa navalla per tan poc pèl. Demà m'afaitaràs!

Les eleccions a Irlanda

Convé registrar en lloc preferent el resultat de les eleccions suara celebrades a Irlanda.

No senyala aquest resultat un canvi essencial d'orientació en l'opinió irlandesa; però hi trobem indicis no mancats d'interès i que no podem menys de remarcar.

En l'antic Parlament els governamentals tenien 57 membres i ara en tindran només 46; de Valera tenia 32 diputats i ara en té 44; els traballistes eren 15 i ara són 22; hi havia 14 sinnfeiners i ara solament n'hi haurà 6; els agricultors que eren 14 perden tres llocs; els independents segueixen com estaven i la Lliga Nacional guanya tres llocs.

D'aquestes dades es dedueixen importants conseqüències.

En Cosgrave haurà de dimitir o governar amb un govern heterogeni, molt diferent del que fins ara l'ajudava.

L'eslavissada cap a l'esquerra, el "coup de barre a gauche", com diuen els francesos, ha estat gros amb el triomf del "Labour".

El partit de l'autonomia no surt tampoc gens afeblit, perquè si Mary Mac Swiney ha estat derrotada a Cork i han perdut sis llocs els sinnfeiners, els amics de De Valera en guanyen dotze.

L'oposició, doncs, a la política de manteniment del tractat amb l'Anglaterra s'ha enrobustit.

A veure en les lluites que s'endevenen properes qui s'endurà les simpaties de! poble, si els republicans o els governamentals.

No cal dir que nosaltres creiem que els primers.

EL PRESIDENT

"El Progreso" ha retut fervorós homenatge d'admiració al general Calles, dedicant-li un número sencer del periòdic.

Poques personalitats hi ha avui al món tan pinaculars i tan polifacètiques com la del president mexicà.

Es un digne successor d'Obregón, de Carranza, de Madero, d'Hidalgo, de Juárez.

Ho és també d'En Zapata i d'En Flores Magón, de tots els cabdells de la revolució mexicana.

En Plutar Elias Calles ha estat mestre, periodista, pagès, comerciant, industrial i soldat.

Ha tocat tots els instruments de l'orquestra, ha recorregut tota l'escala social.

El seu nom sembla ja que sigui un símbol.

Sembla la definició o l'expressió d'una espiritualitat, d'una personalitat en què d'una manera felic s'han arribat a fondre els elements essencials del classicisme i del semitisme, la intel·ligència de Sòcrates i de Platò amb la il·luminació i la passió dels profetes.

Israel i Grècia l'han fet la seva imatge, han emmotllat la seva ànima.

Ell és originari de Sòria, és de la nostra soca ètnica, d'àfrica nàssaga; però ningú no ho dirà.

Es un còndor andí, més que ocell d'uns baranes on no es veu més que corbs, on no hem vist mai un lleó que no fos pintat als escuts.

Plutar Elias Calles és el primer polític d'Amèrica. Pot tutxirar-se amb els "divos" d'Europa. No té en el seu ram res que envejar a les figures preeminent d'aquesta i de l'altra riba.

Es al Nou Continent el president de la democràcia, però de la democràcia en marxa, no d'aquesta cosa estantissa, no d'aquesta farsa burgesa que ací coneixem per aquest nom. En Calles és general, però civil.

Té al Govern ministres i sotsecretaris socialistes i sindicalistes, com Morones i Triviño.

Eli mateix és radicalíssim, el més radical dels homes que avui manen el món, fora dels comissaris soviètics.

Governa d'acord amb la C. R. O. M.

Ha introduït agrégats obrers a les ambaixades.

A la terra fa la política de l'indi, no la del latifundista.

A l'Església l'obliga inexorablement a complir les lleis laïques.

Als mateixos Estats Units els imposa l'estatut dels petrolios.

Ni el bandolerisme clerical ni els dòlars dels milionaris l'espardenien.

Es un caràcter. Es mexicà, és un lluitador, i el mateix que fa un discurs, agafa un fusell.

En la seva joventut fundava escoles. Ara està fundant una democràcia, edificant una república, creant i construint un poble.

ANGEL SAMBLANCAT

Barceloneta "Sur mer"

Una sortida a fora, si no té més finalitat que anar a afastar-se, deu ésser una cosa angulosa. La fugida del suburbi ha d'anar revestida d'un segell espiritual, de quelque que l'anomi i li doni vida.

Els minyons de la "Cooperativa del Sègle XX", que sempre estan disposats a fugir del tuf que fan els galliners subterrànies que encara existeixen a La Riba, cercaren un pretext per a anar a respirar oxigen a la muntanya, trobant-lo ben aviat.

Celebrar l'èxit d'En Serra amb "La Taberna del mal abrigó", però sense donar-li caràcter d'homenatge. Les batifalles a la brasa, amb el pollastre rostit, acompanyat d'aquell viuet que ja es suposa, caurienc esmicolats a l'estònic a honor d'En Serra, però sense fer-ne evident ni dir-li res, evitant s'engreix i es tornés "vago", creient que ja havia escalat el pinacle de la glòria.

Fet i dit: un camió ben farcit de vianda, amb els seus seients adequats, i camina que caminaràs cap a la pàtria d'En Milà. A les

onze érem als Monjos. En Magí, que coneix aquells àndrets perfectament, fou l'intendent, el "cicerone" de l'expedició. La rebuda? Sònada. Fins els gossos que no ens coneixien, ens besaven les mans; sentien flaire de tiberi. I, nois, el que té gana, quan sent flaire de vianda, fa tots els papers de l'Atca.

Ara faria sonar les trompetes de Jericó en agràmen a aquells bons pagesos que tant vàrem molestar. Però, com que ja cobraren el seu, ja hem complert amb ells.

Hom deuria dir: "Tot això està molt bé, i que us faci bon profit; però, i el demés? Quan vindrà el demés?" Hom vol dir, segurament, els parlaments, com es suposa. Darrera dels postres es pronunciaren, molt natural; però com que foren llarg, els deixarem córrer.

El que no vull que quedí sense explicar és el cas d'En Pep i En Jaume, un cas com un cabàs. En Pep i En Jaume discutien una jutgada: deien si aquells gossos famèlics que rondaven la taula, eren germans nostres o no. En Marian, el gran psicòleg, apoià la tesi d'En Pep, de què eren germans nostres, i posà fi a la discussió de la següent manera: Agafà uns tros de pollastre del plat d'En Pep, i, cridant un gos, li digué:

—Teniu, company, el vostre germà us dóna això!

Podeu comptar la cara de pomes agres que feu En Pep i les rialles de tots.

Quan el substitut del xampany féu acte de presència, allò va ésser el Mississipi, un Congrés de diputats d'abans de la guerra; escolteu el primer:

"Companys! La casualitat ha fet que ens haguem ajuntat un grupat d'homes de gairebé totes les regions d'Espanya en un acte de germanor. Doncs, bé; com que el motiu d'aquest àpat no és res més que cercar un dia d'expansió al cos i a l'ànima, no hem volgut ofrenar la presidència a ningú. Doncs jo res digo. Com que la germanor no pot restar desamparada, ja he trobat el seu simbolisme. Permeteu-me fer ofrena d'aquest sitjà, que està vacant, a aquesta formosa flor, a aquest crisanter "roig" com la sang que ens corre per les venes."

Després d'aquest incís i de colar el "subtituto", la xerrameca lliure: conferències diplomàtiques, història natural, tema, aquest, que tocà el viu a un sabater d'escaleta, que no és En "Kropotkin". Després vingué la guitarra, les cançonetes, la fugida d'En Roca i la tornada a "Sur-mer", desjant que En Serra torni a assolir un èxit per a nosaltres tornar a celebrar-lo.

PEPET

Exercicis espirituals

(Estimat germà exercitant: Pel teu govern, per la conservació del teu cos i per la salvació de la teva ànima, et faig grat d'aquests consells, que, amb el títol de "Deu manaments de la llei de l'embut" he trobat a un vell manuscrit, miraculosament salvat dels "autos de fe" inquisitorials.

1.—El "charleston" és el principi de la savidura; d'un bon moviment de les extremitats ha resultat, mantes vegades, la salvació d'una nació. Perfecciona't en ell i podràs mirar en la seva esternúdar.

2.—Treballa, paga, calla i no mengis.

3.—No llegeixis, ni escrigis ni entraus. El llegir i l'escriure fan burro. El parlar, fa lloro.

4.—Si és possible, no pensis tampoc. Encara que això sembli difícil, si rumies una mica, veuràs que de pensar, tampoc se'n treu cap profit.

5.—Si ets dona i tens un fill, procura que prengui el "biberón" el major temps possible. Va bé per la salut.

6.—L'amo, sempre és l'amo; el director espiritual, sempre és un director; el que troben en aquest món també ho havem de deixar. Enyorem, doncs, la fulla de parra d'Adam i Eva.

7.—Si ets metge, o advocat, o enginyer, procura que els malalts empitjorin, o que els plets s'emboliquin, o que els treballs s'enfonsin; així guanyaràs més quartos i agafaràs fama.

8.—No té importància que no creguis en res i fassis més mal que la pedra seca. La qüestió és que, quan et casis, paguis; quan tinguis un fill, paguis, i quan t'enterrin, pagui un altre.

9.—No usant de l'alcohol, pots embriagar-te; no usant estupefacients, pots intoxicar-te; no tenint compromís, pots endreçar-te. El cas és que, a casa teva no es deixi veure el conyac, la cocaïna o la senyora "de turno".

10.—Tingues sempre present allò de què "de més verdes en maduren".

... Aquests manaments, o consells, o el que sigui, s'enclouen en dos. A triar: o tancar-te al manicomi per una temporada, o engrigar-te dues bales al cervell. Tu mateix, i que Déu t'ho prengui a bé.

MORLIUS

P. D. important.—Es continuará, si el temps ho permet i amb la corresponent licència.

El cas Lindbergh o més enllà de la pàtria

El cas de Lindbergh, aviador, és un dels més interessants d'aquest període pragmàtic, tan baix, de la història d'ara: la voluntat dominant, la ferralla mecanitzada en un enginy volador.

La seva gesta, un salt al buit, acompanyat només de la voluntat d'arribar, és prou per a provocar un desori admiratiu. Així ho comprengué el poble de París, el primer, el que enfonsà les barres de l'aeròdrom del Bourget. N'opas l'altre poble, el dels dies successius, aquell escalfat per la premsa, segons les ordres del ministeri de Negocios Estrangers...

Hom exalta i honra el risc, devingut matèria subjecta a l'allò de la persona, fisonoma de voluntat. Res no mancava a la grandor de l'expedició d'en Lindbergh: improvisació, decisió, voluntat, solidut... l'home sol davant del món, i el buit que el rodejava. Tampoc no hi mancà la petita feblesa humana, pròpia àdhuc de les grans voluntats: el fetitxe. Un de pollastre guia a Lindbergh a més a més de la brúixola. Déu, per a ell, ha perdut fins la venerabilitat que li dóna la barba blanca que li encasten els pintors.

El govern americà no va preveure la grandor de la gesta, i menys encara la seva grandesa. Era una empresa particular que, com tot el que no emana de la sacrosanta burocràcia estatal, anava destinada a no ésser més que un qualsevol fet més a la història de les gestes més o menys banals que registra la benevolència.

Mes, com refusar una glòria que no cal més que batejar-la? I l'ambaixada dels Estats Units a París (ordre de Washington), s'apropià de la persona d'en Lindbergh. Car en Lindbergh arribà a París sense ésser esperat per ningú més que pels assedegats d'ultraisme —uns quants milers, sortosament— que l'hiessen, un cop a terra, més alt que no passà amb el seu aparell, en el santuari del reconeixement emotiu! Mes, cap representació oficial, ni tan sols la dels Estats Units!...

No fou igual, però, després. L'Estat francès se'naprofità: política. I l'ambaixador americà substituí el propi Lindbergh. En les "photos" en el cinema, a tot arreu, el senyor "Mironton"—com li diuen a París— a l'agabellador senyor Myron T. Herrick, ambaixador del país del dollar—, apareix en el primer plan. Aquest gest antíptic de l'ambaixador crida a plena veu, amb la seva inelegància: "política americana".

Car l'acció de la política no s'atura pas en aquest fet. L'Àfrica no en té prou amb reblir la glòria personal d'en Lindbergh, nacionitzant-la, tot i no havent-hi estat per res en la conquesta, sinó que fins regla les accions de l'ardit heroït! Ah, quina joia de no ésser americà!

En Lindbergh, que no és americà més que de filiació; fou nat a Suècia. Ell volia anar-hi per a remembrar, amb reconeixement, la seva branca originària. La política intervingué: "les circumstàncies" us foren a marxar de París cap a l'Amèrica, capital Lindbergh—li digué l'ambaixador. I en Lindbergh hagué d'accedir a la raó d'Estat.

Com podia permetre, evidentment, una nació que s'anexiona la república de Nicaragua fàcilment, que una petita llença de terra com Suècia fes emparar una glòria que no vol per a Lindbergh, sinó per a l'Amèrica.

... i en Lindbergh, que hom hauria tractat d'atacat de follia si no hagués reexit en la seva empresa, puix no havia sollicitat l'ajuda de l'Estat, el veritable heroït, l'home mestre de si mateix i de la seva glòria, ens fou escamotejat de París.

Mes no es cregui pas que en Lindbergh no ha fet res! Ha vençut el Risc com a home simple, per pur plaer. Mes, la seva pàtria—ah, les pàtries!—, l'ha explotat. La França, que prengué a Lindbergh com esquer diplomàtic, ja ha cedit un xic en la qüestió de la conferència per a la limitació dels armaments navals convocada per Washington. I de Washington, reconeguts, ja han encomanat a l'ambaixador que parlamentés amb el govern francès sobre les suggestions Briand, per a signar un tractat entre les dues nacions—tractat tot allunyat, naturalment, del vol d'en Lindbergh.

Suècia no ha vist a Lindbergh. Evidentment, una glòria que val tants arranjaments hauria d'ésser monopolitzada i guardada gelosament!

ANTONI PENA

París, juny de 1927.

ARTISTES I PRESOS

En Borràs, en Toldrà, els músics de la "Granja" i en Ruiz París a la preso Model

Diumenge passat els presos reberen una mica de consol. Molt més que quan hi va el reverend Pare Vallen o les dames catòstiques. Hi anaven uns músics molt bons xicot. Els que toquen a la Granja Royal, amb Eveli Borrull i Eduard Toldrà al cap. El violinista precís i admirable i el pianista distingit feren sonar a la rotonda de la Presó unes notes sentimentals o vibrants que gaudiren els malaürats presos.

Però encara hi ha més, encara hi ha més. A la festa hi assistí el nostre caríssim Enric Borràs, els nostre "actor civil", com ha dit darrerament, amb un gran encert, el nou crític teatral de "La Publicitat", suplent al nou "productor", J. M. de Sagarra, Domènec Guansé.

L'Enric Borràs arriba a la rotonda. Els presos aplaudeixen a les galeries engegaren una ovació sorollosa i vibrant. Els aplaudiments tombaren damunt la glòria del mestre de l'escena catalana uns llovers més. També n'hi hagué per En Valerià Ruiz París, fet un humorista delicios.

Tots ells foren aplaudits pels presos, que remerciaren amb profunda gratitud aquesta festa, de la qual guardaran un record inoblidable.

Altra glòria catalana

NOTES DE FORA CASA

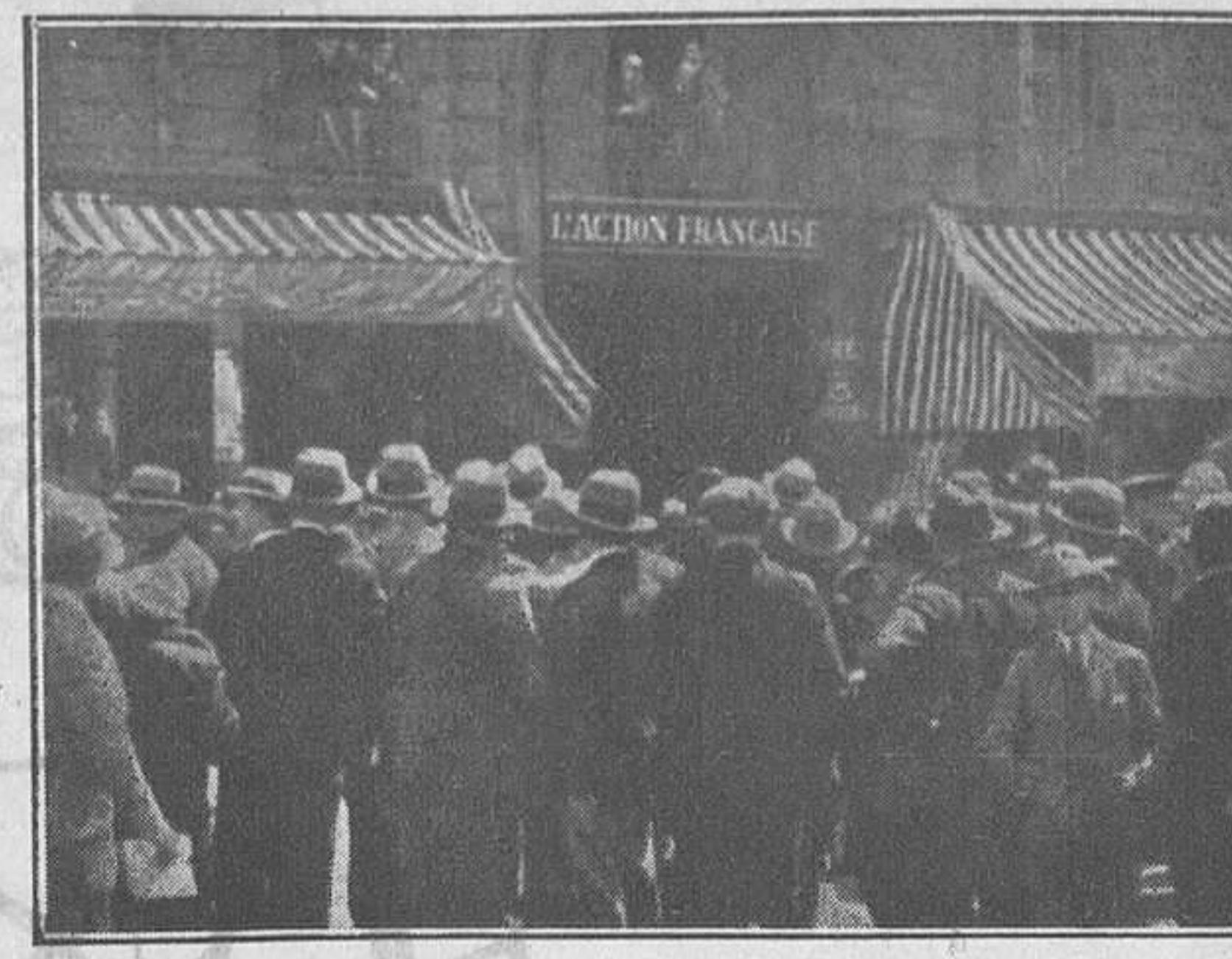
UN ATTEMPTAT POLITIC

Boris Koverda, l'assassi de Voïkof, detingut en una comissaria de Varsòvia, pocs moments després d'haver ocorregut l'atemptat

DE L'AFER DAUDET

Quin escàndol, quina nota més pintoresca la de "L'Action Française"! Heus ací els redactors i els "camelots du roi" reunits a la redacció

El públic al carrer de Roma davant la casa de "L'Action Française". Un espectacle bonic i forta divertit

En Lindbergh i en Sacco Vanzetti

Quan en Lindbergh, materialment pres pel públic parisenc, distribuïa a tort i à dret la seva signatura a tots els que l'hi demanaven, un exèrcit llibertari del Comitè de Defensa de Sacco i Vanzetti anà a l'ambaixada dels Estats Units a demanar l'almoina de la signatura autogràfica de l'heroïc del dia. El llibertari del cas era el coneixedor Lluís Lecoin. La seva col·lecció personal d'autògrafs no estava pas mancada d'un, encara que aquest pogués ésser el de l'heroïc. La capta en qüestió era per a la nodrida col·lecció de signatures que es fa a França i que arriba ja, segons diuen, a més de quinze milions, per a demanar l'alliberament dels dos innocents condemnats a mort a Nord-Amèrica.

Com hauria pogut refusar dignament la petició el govern dels Estats Units si hagués estat demandada per en Lindbergh? El torn arribà a Lecoin i Lindbergh començà a escriu-

re. En Lecoin no podia ja aguantar la satisfacció quan un cop d'ull de l'ambaixador el reconegué. D'una estirada l'ambaixador arrençà el paper de les mans d'en Lindberg i féu signe als agents de l'ambaixada, els quals allunyaren a Lecoin, tot desolat.

Alemanya no té cura

Alemanya, la vil Alemanya Kaiserista, torna a remenar la cua, la seva cua ide dragó. L'altre dia es celebrà un Congrés conservador al qual, ja no cal dir-ho, assistiren tots els ximpires, tots els cretins, tots els beneïts d'Alemanya. En aquest Congrés—que s'hauria hagut de celebrar en una quadra—el cap d'unes "Juventuts Bismarck", que deu ésser un zulú, ha declarat que les joventuts estaven animades de la idea monàrquica. Ha dit, a més, que el partit conservador vol restaurar l'imperi alemany i resuscitar l'espiritu prussià que salvarà al Reich.

Després d'haver escoltat unes quantes banyades com les que acabem de transcriure, tots els conservistes, drets, cantaren el primer vers de l'himne guerrer: "Es Déu qui ha creat el ferro."

Després de bramar una estona, han aprovat varíes resolucions, una de les quals volem fer conéixer també als nostres lectors: "Demanem al Govern del Reich que refusi les mèniques de França i suprimeixi la llei de protecció a la República."

Bèsties!!!

Al confessorari

A un treballador li ha dit l'amó que ha d'anar a complir amb la parròquia si no vol ésser despedit, i el pobre diable es va a confessar.

Sou catòlic? li pregunta el capellà amb to gèns amable.

No, senyor.

Doncs, què sou, infeliç?

Sóc manobre.

Diàlegs al vol

—Déu us guard! Venia a fer-me mirar l'estòmac. Mirí, a les nits, sembla com si se m'entortilligues.

—Caram! Doncs, no hi veig res.

—Es clar! Com que fa tres dies que no menjo!

—Noi, diu que ve un fenòmen que no té comparació: que es menjaran tres sacs de garroves cada mitja hora.

—Ara, ara va bé!

—Mira, aquest porta un auto que diu Fiat, i a mi no m'han volgut fiar un pa.

—Es el, món.

JOSEP SERRA

EL PRESENT NUMERO
HA ESTAT VISAT PER LA
CENSURA GOVERNATIVA

UN TROS DE PAPER.

LO BORT DESGRACIAT.

FABULA.

De las culpas nèls pares los fills ve van jeperruts.

NOVELA DE COSTUMS

PER D'NICARDO DE GUZMAN

CONTINUACION.

H...

La eclipsa que havia començat al passar lo primer núvol, era tanta a la lluna completament.

La minyan que no se sabia res perquè no havia llegit lo Diari de Brussel la tarda se espanta y fa... «aaah! Aquest janabi se va sentir desde lo estreusel.

Lo minyan que bi via, ignorant tot lo que havia passat dia, començà a fer aquells odis que la gent diu que soi presagis de la quiet pisa, reclama entre ells: —Jo ni venjaré!

—com volguera dir, ja me sagrarei creient que tots havia descobert.

Després d'això, varen venir trenta minuts de silenci. Passats aqueus trenta minuts, un gos perlluguer que lo amo de la botiga havia comprat per mitjà onca aquell mateix dia, començà a fer aquells odis que la gent diu que soi presagis de la quiet pisa.

Cinc minuts mas de profundó silenci.

Se sentia en la porta de la escaleta cinch pichs i res.

Aquells pichs varen treure a la nostre heroïna del equipament en que estava. Se atixqua precipitadament, agafa la clau de la porta del carrer, obre el del pis, baixa los esclos de dos en dos, se atura en lo repòs mes apropiat de la llançia de la escaleta, se trax lo paper de pit i llegia:

«Milana en las tres sera a la Plaza Real.»

(Se continuará.)

—

A LOS MARINERS ESPANYOLS DEL PACÍFIC.

IMPROVISACIÓ.

Quant lo escur espanyol caigut veieren Per lo escut espanyol cosa brava lluireres; A los marins de l'Amèrica corriren Y en los mares de los barcos lo atrevieren. Si lascas los vilans feríen pogueren Ab sanch de los vilans pronto'l restaren. ¡Avant sempre, soldats de la victoria!

De Espanya n'eu l'orgull; vostre la gloria.

La URANETA DE MENABEZUS.

EPIGRAMA.

Certi politich espanyol un gros burro dissecava y organitzava trobava com un home qualsevol, tant, que ab parons textuals esclamava ple de ignocencia:

—La Divina Proveïdicia nos ha fet a tots iguals!

L'Inglés.

EPIGRAMA.

Micau si es droga en Saldoni, que portau ab es pròndes, després del ditius de Pausas la desmaia encara fastar.

Senyori Pirrama.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—</

INTERCANVI QUASI FILOSOFIC

L'espanyol.—Espanya us envia ballarines.
El francès.—I França ballarins.

Diuens els periòdics que per a canviar els bitllets de cent pessetes de la sèrie D què el Banc d'Espanya recull no hi ha hagut a Barcelona "coïas".

Ho creiem sense que ens ho jurin. Ni de la sèrie D ni de cap sèrie hi ha aquí un paper de cent "pàfies". Es veu que els acaparen els mafilencys.

Els afusellaments de Rússia i de Mèxic donen molt "que fer als clergicals".

No es recorden de la Inquisició i de les guerres civils.

Ah! Es que llavors no eren ells els afusellats, sinó els afuselladors.

Aquesta nit donen els elements radicals un "lunch" d'homenatge a Vinaixa, per l'encert amb que dirigeix l'òrgan del partit.

A l'acte s'han adherit nombroses entitats i personalitats del republicanism.

De la vaga textil què saben vostès? Res, oï? Nosaltres sabem tant com vosaltres. Doncs, muts a la gàbia i alabat siga Déu.

Sant Joan és el sant més popular, més municipal, més regional, més universal. Així, el que no es diu Joan ho és.

En Poincaré ha pronunciat a Luneville un discurs sobre la voluntat pacífica de França. Sí, sí. Aquí tots som molt pacifistes, però tots estem armats fins a les dents.

El marquès de Pinedo—"un marqués, nada menos, qué atrocidad!"—diu que vol donar la volta al món.

A repartir camises negres?

COLOMBOFILA

—Quedem en què Colom era genovès de Mallorca!

Doncs, no: la Justícia la condemna a pagar 10.000 pessetes de multa. Però, en quin món vivim!

Llegim aquesta crida i la indignació més terrible s'apodera de la nostra ànima:

"En los trabajos de construcción de la carretera de Isona a Orla, que ejecutan los señores Ferrer y Feliu, se admitirán unos 50 obreros, a fin de dar más impulso a las obras, pagándoles a 50 y 55 céntimos hora, teniendo montada allí una espléndida cantina para poder pernoctar y dormir. Dirigirse a Isona, que es el punto donde está más cerca el trabajo."

No hi ha dret a explotar la miseria

Amb la por de què fossin falsos, a Barcelona, en un sol dia, s'han canviat bitllets de 100 pessetes per valor de 200.000.

Però a Barcelona hi ha tant diners... i tanta miseria sense remei!

Imprenta La Campana, Olm, 8, Barcelona

UN TROS DE PAPER.

¡JA HI SOM!

Diran que hi *vin laia cuca*

¡Per çò m'quiero, perquè hi via!

Vean quin que poi dona-les,

Quasi ja han fet al lit,

Sent aquells setze compassos,

¡Que dich setze! setze mill.

Que cantan sempre al unisono

Doscents o tres cents mosquitos

¡Que hi roben en semblant bocaina!

Una flibusta, que li dia?

¡Y ara llobatx i ara gratis,

Y ara eo puguis dormir!

Perquè noches, no m'ho segueix;

No vulgan fer l'home aquí,

Voué també tenor passas

¡Que s'pensan que maneo i dir!

Y altres rues que no cito

Perquè francament los diu,

Qui ardo d'anar per justicia...

Vamos, no s'ha fet per mi.

Y en menja ara la escudella

¡Que hi roben cap atraciu!

Y així si poden menjare,

Perquè passa molt sobtat

Un obran la sopera y mosca,

¡Ja poden portar l'bullit!

Y per vestir qui es distreix

Allò de sacar sempre bunits

Y ab uns mans mes untaides

Que en empleo fet al pais!

Y i parlar de graus, sens trugua.

Com si s'hom patis del pit,

O com si fos militar.

O marxant de espri de vi?

Si ahí o van fer vintiquatre!

Si avui es fan vinicinc!

Si una calor com aquela

Cap esto s'habia visto!

Y i embritjar tanta roba,

Y i estar sempre enespot.

Y i fer badalle y bacaines

Y estornut! que es molt honrat!

¡Val! ya això podrà ser cosa

Per vestir, però per mi

Es insuribile y es tota

Y es... vanos... es desyanies

A mi m' desespera, m' crema;

Fins de mara m' fa sortir!

Te mala pessa al talé,

No m' hi vingan a fer estiu.

Ell diràs als grans artista,

Y apurina als partiques,

Y estàs al costat dels amics,

Y estàs al la carreta fi.

Y si oï; vegi si sentes

Molsa Mario y Tamberikis;

Y en canvi a namas Garuilla

Beracochesa i Escrivis,

Ell no parla fins que ha treu

A L'Africana d'aquí,

Y ara s'fa ab lo Pere Pan,

¡Un tau de cafetin!

A Meyerbeer (no l' pot veure!

De Mozart (es enemic!)

A n' ell douguntal Saldous!

Y Barromés (pitó al!

¡Com Bortó-neus! (Bortó-neus!

¡Que jo no val! embolicat!

Després, escoltineste l' ditto:

Ni dona ni cargol, diu,

Y a mi qui m' quita la dona

Y l' cargo, ja m' ha servit.

Y aquella cansó enfossa.

Y aquell parlar tan sobtat

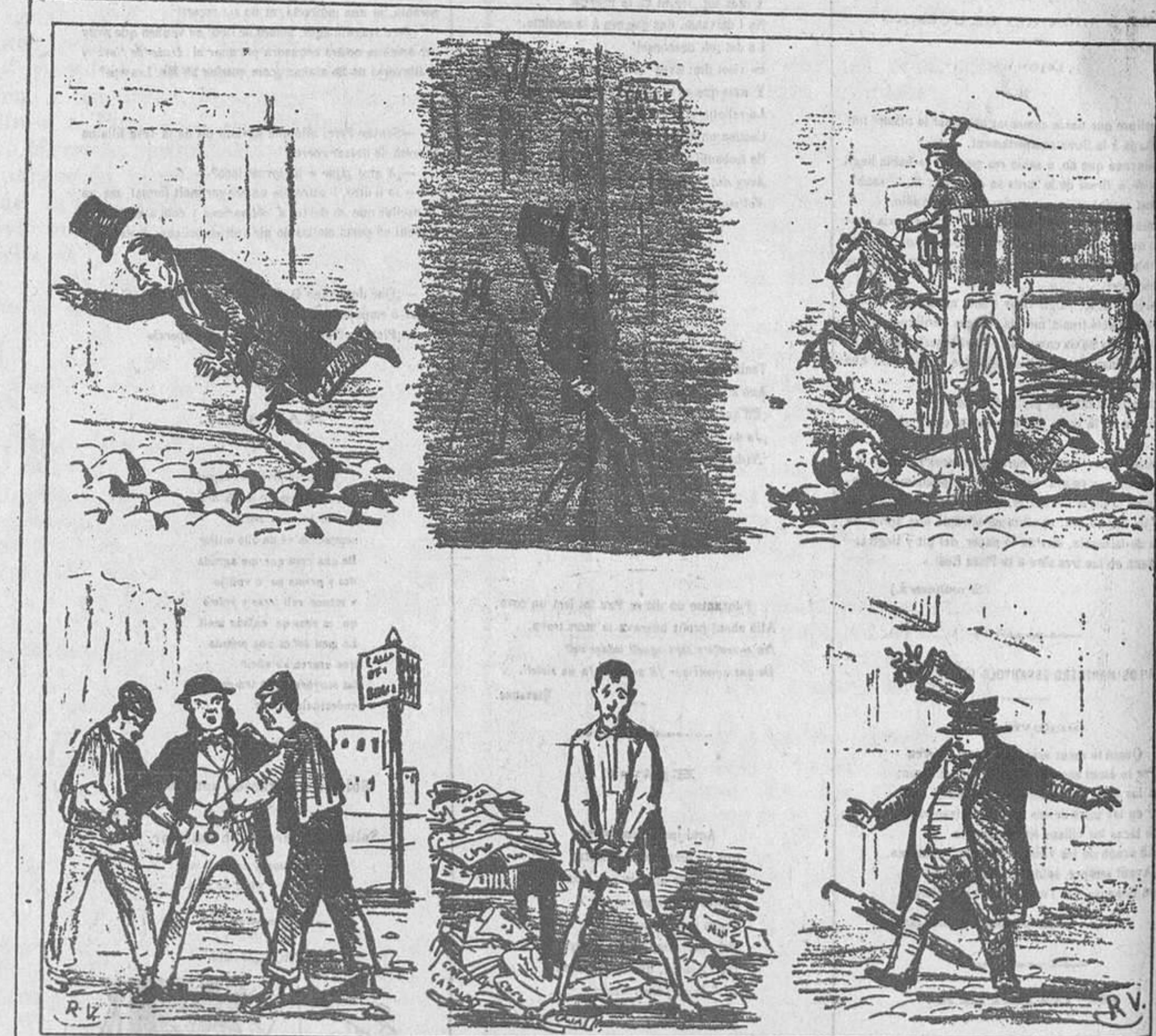
De la crista y del Colera

¡Y del cop! joon si en lo estiu

Tolhom nos curi de vista

O anés badant dia y nit!

EXPOSICIONS que en Barcelona duran tot l'any

Y en fi que pot esperar-se
D' un moro? deu moro, vili!
¡Jo li sosticlo a la cara
Si senyor, jo li sostinclo!
¡Vegi si matxa tocino
Quant ell s'acosta per qui!
Després de axò qui l' demanda?
¡Com pot tenir un sol amic!
¡Jo me'n daria de menos!
¡Jo m' hi faig ab gent axis!
¡Io l' detesto, jo l' execuro,
No i' puch veure ni parir.
¡Y axò que l' que es a Farga
Casi 'pot dir que no escriu!
Pero aquella caló indigne.

Aquella caló indigne
Ya no 'pot pendre d'a fraca
Ni sent un desvergonyat.
A mi 'm fa fastidio y'm crema,
A mi 'm fa perdre la sentit.
T' que es jo, m' o vaig a Russa
Demà en el prime carill.
(Pero oo...! Fem un cap mas;
Ni per Rusa, ni per mi:
M' en airó a pendre un bany
Que no es tanc cart: ¡Ja està diff!

BONAVENTURA GATELL.

TEATROS D'ESTIU.—Clavé, una companyia de vers i dansa, han de venir. Està al front de la vora i esportiva. Ja està dit tot. Un Teatre de Paper no es parlarà de la sarsuela, però felicità al Sr. Clavé per la bona acollida que lo públic ha dispensat a la companyia, que avui, es la millor d'Espanya. Lo senyor Oloira no ha saput donar en lo biventer lo que el senyor Clavé as dóna en el seu.

Ventura.—No s'ha de pujar una gespa per poder-se agafar alguna colla, però com les penitències no són tots eixos i les cadars tant assecades, que no es pugui agafar la sarsuela.

Piso.—En lo arròs del jardí no hi ha res que dir. Nosaltres no ho hagurem pas fet mal. Una numero-sísmica companyia de vers y un altre de ball entretenyent, que no s'ha de negar, i el mateix que com moltes altres de segur a la sala del Prado encara que no hi hagueren fuit, perquè renoven tantas condicions que no es necessari per res el alicient del espectacle.

Tenen geni y la mereixen.